

Arrest

nr. 208 795 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 maart 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 31 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2011.

1.3. Op 23 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in verzoekers regio van herkomst, Mosul in Centraal-Irak, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.4. Op 6 januari 2016 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Luik definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens openbare zedenschennis. In dit vonnis wordt gesteld dat verzoeker op 28 november 2012 een opschorting van veroordeling gedurende drie jaren kreeg, eveneens voor feiten van openbare zedenschennis die hij op 14 juli 2012 pleegde.

1.5. Bij schrijven van 17 januari 2018 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker werd op 26 februari 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.7. Op 5 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing werd op 6 maart 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn en afkomstig van Mosul, meer bepaald van de wijk Qadissiya waar u sinds februari 2009 woonachtig was. U werkte jarenlang in de wolfabriek van uw vader. Na zijn dood in 1991 beslisten u en uw broer A.(...) de fabriek te verkopen. Jullie gingen aan de slag in de bouwsector. Meer in het bijzonder specialiseerden u en uw broer zich in het leggen van vloeren. Sinds 2008 werkte u op contractbasis voor het Amerikaanse leger op de Amerikaanse basis, kamp Merez genaamd. Uw taak was om in een zestal hangars en twee restaurants, marmeren vloeren te leggen. Omstreeks medio januari 2010 trof u evenwel in uw woning in Qadissiya een dreigbrief aan, die gericht was aan u en uw broer. In deze brief werden jullie door de militie 'Islamic Front of Iraqi Resistance' met de dood bedreigd omwille van jullie werkzaamheden voor het Amerikaanse leger. Desalniettemin besloten u en uw broer jullie werk op de basis verder te zetten. Op 2 februari 2010 werd uw broer evenwel vermoord voor het kantoor van uw materiaalhandelaar, H.(...) I.(...). Als gevolg van dit incident besloot u de werkzaamheden op de basis stop te zetten. De weken volgend op de dood van uw broer, bleef u thuis in uw woning in Qadissiya. Gezien u zich niet meer veilig voelde nam u de beslissing om het land te verlaten wat ook effectief gebeurde op 15 maart 2010. U reisde via Turkije en kwam op 24 maart 2010 in België aan en vroeg nog diezelfde dag internationale bescherming aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs, een originele dreigbrief, een kopie van de woonkaart van uw broer, een kopie van de identiteitskaart van uw broer, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw broer, een kopie van de voedselrantsoenkaart van uw broer uit 2009 en tenslotte een originele overlijdensakte van uw broer.

Op 27 december 2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op 28 november 2012 verkreeg u een opschorting van veroordeling gedurende drie jaar voor feiten van openbare zedenschennis.

Op 06 januari 2016 werd u door de Correctionele rechtbank van Luik veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden wegens openbare zedenschennis.

Op 30 mei 2017 werd u gearresteerd en opgesloten en vervolgens op 2 november 2017 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van openbare zedenschennis.

Op 18 januari 2018 ontving het CGVS een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd gevraagd de geldigheid van de u toegekende status te onderzoeken.

U werd in het kader van de mogelijke intrekking van de u in 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus gehoord door een medewerker van het CGVS op 26 februari 2018.

U legde geen documenten neer tijdens dit gehoor.

B. Motivering

Op 27/12/2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van Correctionele Rechtbank te Luik dd. 06/01/2016.

Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens openbare zedenschennis.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van de Correctionele Rechtbank te Luik blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Er wordt vooreerst melding gemaakt van het feit dat u reeds op 28/11/2012 een opschorting van veroordeling verkreeg gedurende 3 jaar, eveneens voor feiten van openbare zedenschennis. Voorts wordt in het vonnis naar het rapport van een expert-psycholoog verwezen waaruit blijkt dat u lijdt aan een parafilie type "exhibitionisme" en er een verhoogd risico tot herhaling bestaat, zelfs in geval van therapie, gelet op de houding van de betrokkene. (vonnis, p. 3) De rechter oordeelt in het vonnis dat er voor het bepalen van de strafmaat rekening dient te worden gehouden met de **ernst van de feiten en de last veroorzaakt aan de openbare orde**; de aanslag op de publieke moraal; de noodzaak om betrokkene te doen beseffen dat zijn gedrag onaanvaardbaar is; de eerdere opschorting van veroordeling waaruit betrokkene geen lessen blijkt te hebben geleerd; en de persoonlijkheid van betrokkene (vonnis, p. 4).

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 26 februari 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

U ontkent de u ten laste gelegde feiten niet. De eerste keer wist u wat u deed en u geeft dan ook toe dat dit fout was (zie CGVS p. 3) doch wat de overige twee keer dat u met justitie in aanraking kwam betreft, minimaliseert u de feiten. U wijst erop dat u de wetten in België niet kent en dus niet wist dat u iets fout deed (zie CGVS p. 3). U haalt voorts nog aan dat u bereid bent een belofte te ondertekenen waarin u aangeeft dat u het niet meer zal doen en niet meer zal drinken (zie CGVS p. 4). Tot slot wijst u nog op de actuele algemene situatie in Mosul en u merkt op dat u binnen de korste keren zal vermoord worden.

Dat u aangeeft dat u niet wist dat u iets fout deed en een bereid bent een belofte te ondertekenen waarin u verklaart het niet meer te doen, wijzigt niets aan de vaststelling dat u effectief werd veroordeeld. Dient hier bovendien te worden aan toegevoegd dat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat u niet wist dat u iets verkeerd deed, gelet op het feit dat u reeds herhaaldelijk werd opgepakt, waarbij u één keer opschorting van veroordeling kreeg en een tweede keer effectief werd veroordeeld, omwille van feiten van openbare zedenschennis. Dat u aanhaalt dat u "het niet meer zal doen" kan evenmin worden volgehouden in het licht van de bevindingen van een expert-psycholoog weergegeven in een rapport. In het vonnis van de correctionele rechtbank wordt immers verwezen naar dit rapport en hieruit blijkt dat u lijdt aan een parafilie type "exhibitionisme" en dat er een verhoogd risico tot herhaling bestaat, zelfs ingeval van therapie, en dit gelet op uw houding.

Uit het feit dat u de door u gestelde feiten minimaliseert moet bovendien ook worden besloten dat u geenszins heeft aangetoond oprecht tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben van de door u gepleegde feiten.

Geen van de door aangehaalde argumenten wijzigt aan de vaststelling dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Mosul. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Mosul."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 55/5/1 §2, 55/4 §1 c) en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, een manifeste appreciatiefout en de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de bewijslast in geval van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ligt en dat het aldus aan de verwerende partij toekomt om *in casu* aan te tonen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze op haar rustende bewijslast niet heeft vervuld.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in haar beslissing van 27 december 2011 heeft geoordeeld dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn asielrelaas zodat hem de vluchtelingenstatus werd geweigerd. In het kader van het onderzoek naar de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus (en met name tijdens het gehoor dd. 26 februari 2018) heeft het Commissariaat-generaal – volledig ten onrechte – nagelaten om hem te vragen of hij eventueel beschikt over nieuwe informatie / elementen aangaande zijn vroegere problemen, en of hij eventueel nieuwe redenen heeft om te vrezen voor persoonlijke vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève, aldus verzoeker, die stelt dat indien dit wel was gebeurd, hij aan de *protection officer* had kunnen toelichten dat hij persoonlijk vreest het slachtoffer van vervolgingen te zullen worden om redenen die verband houden met zijn langdurig verblijf buiten Irak. Verzoeker verduidelijkt dat hij bij een plotse terugkeer (na een jarenlange afwezigheid in het buitenland) als vreemdeling direct in het oog zal springen van de lokale bevolking en dat zijn aanwezigheid het voorwerp van gesprek zal worden, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Het zal volgens

verzoeker immers een kwestie van tijd zijn tot gewapende groeperingen of andere personen met kwade bedoelingen hem zullen viseren (bijvoorbeeld hem ontvoeren en pas vrijlaten na betalen van een losgeld; gezien zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd acht verzoeker ook de kans zeer reëel dat hij bij terugkeer gedood zal worden). Dit gegeven maakt dat verzoekers persoonlijke situatie in Irak naar eigen zeggen uitzichtloos is bij een terugkeer. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zich tijdens het interview en in de weigeringsmotieven van de thans bestreden beslissing echter louter beperkt tot het nagaan of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet kan worden gehandhaafd. Gezien de verregaande rechtsgevolgen van een intrekingsbeslissing voor zijn toekomstige verblijfsstatus in België, meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen minstens de vraag had dienen te stellen naar mogelijke persoonlijke vervolgingsfeiten in vluchtelingenrechtelijke zin. In dat geval zou hij de mogelijkheid hebben gehad om elementen naar voren te brengen die een ander licht hadden kunnen werpen op zijn dossier. Deze kans heeft hij ten onrechte niet gekregen, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er niet in slaagt om aan te tonen dat hij in België feiten zou hebben gepleegd die kunnen aanzien worden als “ernstig misdrijf” zoals omschreven in artikel 55/4 § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij bij vonnis van 6 januari 2016 van de Correctionele Rechtbank van Luik bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens schending van de openbare zedenschennis, doch wenst op te merken dat de kwalificatie ‘ernstige feiten’ zoals gehanteerd in het verstekvonnis van de Luikse rechtbank niet per se dezelfde hoeft te zijn als deze die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden gehanteerd. Een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 55/4 § 1, c) van de Vreemdelingenwet dient naar mening van verzoeker breder maatschappelijk geëvalueerd te worden, zo niet zou eender welk vonnis van een rechter in de Correctionele rechtbank die een bepaald feit ernstig noemt, bijvoorbeeld een winkeldiefstal, een vrijgeleide kunnen zijn om toepassing te maken van artikel 55/4 §1, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker hoeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gebonden te zijn door de gebruikte terminologie in een correctioneel vonnis. Verzoeker wijst hiervoor naar de invulling die de administratie geeft aan het begrip “openbare orde”, dat gangbaar is in andere domeinen van het migratierecht en waarbij feiten (vaak ernstige feiten) aan een breder maatschappelijk criterium van sociale gevaarlijkheid worden getoetst. Verzoeker wijst eveneens naar rechtspraak van het EHRM waar wordt gepreciseerd dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, afgezien van de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (cfr. name de arresten Rutili, punt 28, en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I 5257, § 66). Verzoeker argumenteert dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren en dat de verblijfsweigering moet gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag van die aard dient te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Verzoeker meent dat deze principes door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hadden moeten gehanteerd worden bij de beoordeling van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker erkent dat hij inderdaad feiten van openbare zedenschennis heeft gepleegd, feiten waarvoor hij ook werd gestraft. Door zijn verblijfsstatus thans echter te koppelen aan het verstekvonnis van de Correctionele rechtbank van Luik, wordt verzoeker naar zijn mening echter op buitenproportionele wijze gesanctioneerd. Hij zet in dit verband uiteen als volgt:

*“In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt “voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”. Hieruit volgt dat het bedoelde misdrijf voldoende ernstig moet zijn, waarvoor rekening moet worden gehouden met de aard van de daad, **de daardoor veroorzaakte schade**, de wijze waarop het misdrijf werd gesteld, de strafmaat en de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als ernstig beschouwt. Er moet **rekening worden gehouden met alle pertinente factoren**, inbegrepen de eventuele **verzachtende** maar ook verzwarende **omstandigheden** zoals het strafregister van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft gekregen, moet eveneens in rekening worden gebracht. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust*

het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan.” (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2578/001, 109)

De Correctionele rechtbank van Luik verwijst in haar verstekvonnis dd. 6 januari 2016 naar een verslag van een deskundige-psycholoog die tot de conclusie was gekomen dat verzoeker lijdt aan een “parafille type exhibitionisme”.

In de literatuur wordt “parafilie” als volgt omschreven : **(Stuk 2)**

“Een parafilie is een verzamelnaam voor aandoeningen die worden gekenmerkt door terugkerende intense seksuele aandrang, seksueel opwindende fantasieën en gedragingen die afwijken van de heersende normen of die schadelijk zijn. “

Aan “Exhibitionisme” wordt de volgende omschrijving gegeven : **(Stuk 3)**

“Exhibitionisme : het ervaren van seksuele opwindings door het tonen van de geslachtsorganen aan een niets vermoedende onbekende ;

Zoals steeds bij de DSM-definitie van parafilie moeten er twee elementen aanwezig zijn : enerzijds aandrang, fantasieën of handelingen en anderzijds feitelijk strafbaar gedrag of persoonlijk lijden. De opstellers van de DSM-criteria gaan ervan uit dat relationele problemen de persoon benadelen en op zich een reden vormen om naar verlichting te streven, ook al is er geen subjectief klinisch lijden.

Ongeveer 30 % van de geregistreerde zedenfeiten gaat om exhibitionistisch gedrag. Het is daarmee een veelvoorkomend gedrag, wat niet wil zeggen dat dit telkens een uiting van een parafiele aandoening is. Daarvoor moet zorgvuldig worden nagegaan of alle criteria aanwezig zijn. De meeste exhibitionisten zijn mannen, zeker als het aanstootgevend strafbare karakter als criterium genomen wordt. De parafiele aandoening vindt bijna altijd haar oorsprong in de vroege adolescentie. Veelal neemt de ernst van de aandoening af na de leeftijd van 45 jaar, hoewel dit niet bij alle individuen het geval hoeft te zijn.

Exhibitionistische aandrang en exhibitionistische fantasieën kunnen zeer verschillende vormen aannemen. Het kan gaan om het louter willen tonen van de genitaliën of om publieke masturbatie. Bij deze laatste groep kan het verschil worden gemaakt tussen dwangmatige masturbeerders die bij hun activiteiten ook risico's nemen om te worden gezien, en publieke masturbeerders voor wie het enkel en alleen om het schenniskarakter gaat.

Sommigen verkrijgen opwindings uit een shockreactie van het slachtoffer, anderen hopen op aandacht en toewending. De keuze van de slachtoffers kan heel gericht (bijvoorbeeld een specifieke leeftijdsgroep), maar kan ook eerder toevallig zijn (bijvoorbeeld passanten in een park). De keuze van de plaats kan stereotiep zijn (bijvoorbeeld park, schoolpoort, op de trein, in de auto), maar ook heel divers. Het probleem kan zich beperken tot het feitelijke gedrag, maar het gedrag kan ook vooral bedoeld zijn om masturbatiefantasieën voor thuis te voeden. Exhibitionisme kan een opstap zijn naar agressievere vormen van zedendelinquentie (slachtoffers aanspreken en tegenhouden), maar kan ook op een stereotiepe manier beperkt blijven tot één gedragsvorm.

Typische voorkeuren zijn jonge (soms zeer jonge) vrouwen die door de pleger als seksueel aantrekkelijk worden ervaren, maar ook oudere vrouwen die dan vaak tot de leeftijdsgroep van de moeder van de pleger te behoren. Er zijn ook exhibitionisten die zich enkel aan mannen tonen. Specifieke aandacht moet uitgaan naar exhibitionisten die zich enkel of voornamelijk naar minderjarigen richten.

De mate van gezien willen worden, kan erg verschillen. Bij sommige exhibitionisten is bijna eerder sprake van een voyeuristische tendens. Ze masturberen bijvoorbeeld terwijl ze halfverdekt achter een boom in het park staan, of terwijl ze in de auto naast hun slachtoffer in de file staan of tijdens het inhalen op de snelweg. Ze zijn er niet echt op uit om te worden gezien, maar worden soms onvoorzichtig bij stijgende opwindings. Ook parkingseks onder homoseksuelen kan aanleiding geven tot vergelijkbaar grensgedrag. Het gaat dan om seks tussen instemmende partners, maar die samen soms het risico nemen om door nietsvermoedende andere parkingbezoekers te worden gezien.

De vraag kan gesteld worden of het veelvuldig en ongevraagd naakt poseren voor de webcam (“cammen”) een moderne bijzondere vorm van exhibitionisme kan zijn. Meestal past dit gedrag echter in een veelheid aan seksuele activiteiten die via internet verlopen, en is het beter om te beoordelen of er van een cyberseksverslaving sprake kan zijn.”

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat het parafille exhibitionisme een psychiatrische aandoening is.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker bij het plegen van zijn exhibitionistische handelingen de intentie had om welbewust schade aan personen en bij uitbreiding aan de Belgische samenleving te veroorzaken.

Uit de lezing van het vonnis dd. 6 januari 2016 van de Correctionele Rechtbank van Luik blijkt alleszins dat er zich geen Burgerlijke Partij heeft gesteld ; evenmin werd verzoeker ooit veroordeeld tot het schadeloosstellen van eender welke persoon.

Bij de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft het CGVS het aspect van de 'veroorzaakte schade' door verzoeker ten onrechte niet mee in rekening gebracht.

Het klopt dat verzoeker 'openbare zedenschennis' , wat een strafbaar feit is, heeft gepleegd.

Hiervoor kreeg verzoeker een strafsanctie opgelegd dewelke hij moest ondergaan.

Het aanrichten van effectieve schade opzichtens bepaalde personen, heeft verzoeker echter niet gedaan ; minstens werd dit aspect niet in concreto aangetoond door het CGVS.

De exhibitionistische gedragingen van verzoeker betroffen : het zich masturberen van achter zijn venster raam terwijl zijn buurvrouw naar hem aan het kijken was en het zich masturberen in een openbaar park.

Voor geen enkel door verzoeker gepleegd feit heeft zich een schadelijder gemanifesteerd als burgerlijke partij.

Ondanks de door verzoeker gepleegde feiten, dewelke door de strafwet weliswaar gesanctioneerd worden, vormt verzoeker als dusdanig geen bedreiging voor de samenleving of de nationale veiligheid.

De psychiatrische aandoening waaraan verzoeker lijdt en die in zijn hoofde een drang creëert om zijn geslachtsdeel in het openbaar te tonen ; het gegeven dat verzoeker nooit de intentie heeft gehad om derden , laat staan de samenleving te schaden en het feit dat er zich geen Burgerlijke Partijen hebben gemanifesteerd op de zitting van de Correctionele Rechtbank van Luik hadden door het CGVS als pertinente factoren (verzachtende omstandigheden) kunnen en moeten worden aanzien alvorens over te gaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Veel mensen reageren vaak lacherig na confrontatie met een exhibitionist.

Vanuit de samenleving, waar seks en porno vrij toegankelijk is, is er hoegenaamd geen roep om een strenge bestraffing voor exhibitionisme, in tegenstelling tot bijv. gewelds- en vermogensdelicten of bij vluchtmisdrijven in het verkeer waar deze roep er wél is.

De reactie van de burgemeester van de gemeente Ham toen bleek dat een exhibitionist actief was in zijn gemeente, is illustratief.

"24/08/2017 om 08:52

Burgemeester Ham relateert exhibitionisme: "Een blote piemel, is dat nu zo erg?"

Ham - Een exhibitionist die naar verluidt al jaren naakt opduikt in de buurt van het Albertkanaal in Kwaadmechelen (Ham), heeft deze week opnieuw toegeslagen. Toch relateert burgemeester Dirk De Vis. "We leven in een pornografische maatschappij en u zegt mij dat er iemand gechoqueerd is door een piemel.""

*In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten onrechte niet heeft gemotiveerd of er sprake is van een vestigingsalternatief buiten Mosul. Op de vraag van de *protection officer* of hij zich eventueel elders zou kunnen vestigen, wees verzoeker uitdrukkelijk op het feit dat hij niet kan terugkeren naar Bagdad uit vrees om er te worden gedood omdat hij soenniet is. Over dit punt wordt in de bestreden beslissing ten onrechte met geen woord gerept. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt alleszins niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een grondig onderzoek heeft gevoerd. Voor verzoeker is het naar eigen zeggen onmogelijk om op een normale manier in Irak te leven. Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel niet gegarandeerd is.*

Om al de hierboven aangehaalde redenen vraagt verzoeker dat de beslissing houdende intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt vernietigd.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: de documenten “Parafiel probleemgedrag” en “Exhibitionisme” van I.T.E.R.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Luik dd. 6 januari 2016, waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens openbare zedenschennis, duidelijk blijkt dat het ernstige feiten betreffen zodat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt ingetrokken en (ii) de door hem tijdens het gehoor van 26 februari 2018 aangebrachte redenen een behoud van zijn status niet kunnen rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht.

2.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 maart 2018 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gesteund op artikel 55/5/1, §2, 1° *juncto* artikel 55/4 §1, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker 6 januari 2016 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, is *in casu* een beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in het kader van het onderzoek naar de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus niet aan de orde. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet dienstig verwijten tijdens het gehoor dd. 26 februari 2018 – dat louter tot doel had om hem in de mogelijkheid te stellen om mondeling te reageren op zijn veroordeling en het feit dat deze veroordeling kon leiden tot de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus, en om hem de gelegenheid te geven de redenen aan te halen tot behoud van zijn status – niet te hebben nagegaan of hij eventueel beschikt over nieuwe informatie / elementen aangaande zijn vroegere problemen, die in de beslissing van 23 december 2011 ongeloofwaardig werden geacht, dan wel of hij eventueel nieuwe redenen heeft om te vrezen voor persoonlijke vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève. Waar verzoeker in het verzoekschrift gewag maakt van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak, wijst de Raad erop dat ook het voorwerp van onderhavig beroep zich dient te beperken tot de beslissing tot intrekking van de op 23 december 2011 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° *juncto* artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en dat een nieuwe beoordeling van de verklaarde nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet het voorwerp kan uitmaken van huidige beroepsprocedure. Verzoeker is gehouden om eventuele nieuwe elementen ter adstructie van zijn verzoek om de vluchtelingenstatus te verkrijgen, waaronder zijn vrees om in geval

van terugkeer naar Irak vervolgd te worden omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland, kenbaar te maken via de geëigende procedure, zijnde een nieuw verzoek om internationale bescherming. De argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift kan in het kader van onderhavige procedure aldus niet in aanmerking worden genomen.

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26).

Artikel 55/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis* verwezen

[...] naar de punten 155 tot 158 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés', uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : « Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een "ernstig", niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschiedende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 januari 2016 door de Correctionele Rechtbank van Luik werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden wegens openbare zedenschennis.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, met inbegrip van verzoekers psychiatrische aandoening, van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden niet kunnen worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet en aldus niet in aanmerking kunnen worden genomen om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 23 december 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er op dat moment in zijn regio van herkomst, Mosul in Centraal-Irak, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst thans zodanig zou gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dat in hoofde van verzoeker nog steeds een nood aan internationale bescherming aanwezig is blijkt overigens uit het in de bestreden beslissing krachtens artikel 57/6 eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: *“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Mosul. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Dienvolgens wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS